Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 9 ноември 2016 година[1]

Дело C-536/15

Tele2 (Netherlands) BV
Ziggo BV
Vodafone Libertel BV
срещу
Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Преюдициално запитване, отправено от College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административните спорове в икономическата област, Нидерландия)

„Преюдициално запитване — Електронни съобщителни мрежи и услуги — Директива 2002/22/ЕО — Член 25, параграф 2 — Телефонни справочни услуги и указатели — Директива 2002/58/ЕО — Член 12 — Предоставяне на лични данни на абонатите с цел публикуването им в телефонен указател или с цел използването им за телефонни справочни услуги — Видове и начини на даване на съгласието на абоната — Разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат указатели и/или телефонни справочни услуги — Принцип на недопускане на дискриминация“

I – **Въведение**

1. С настоящото преюдициално запитване College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административните спорове в икономическата област, Нидерландия) отново иска от Съда да уточни условията, при които предприятията, които предоставят телефонни номера на абонатите, трябва да предоставят на доставчиците на указатели и/или телефонни справочни услуги личните данни на своите абонати.

2. По-конкретно запитващата юрисдикция поставя на Съда въпроса дали принципът на недопускане на дискриминация по смисъла на член 25, параграф 2 от Директива 2002/22/ЕО[2] не допуска посочените предприятия, когато получават съгласието на абонатите с цел публикуване на техните данни в телефонен указател или с цел използването им за телефонни справочни услуги, да правят разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат телефонни указатели и/или справочни услуги.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Директива на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директивата за универсалната услуга) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11).

3. Преюдициалното запитване е отправено по повод на искането на белгийското предприятие European Directory Assistance (наричано по-нататък „EDA“), което предлага указател и справочни услуги, достъпни от територията на Белгия, до Tele2 (Netherlands) BV (наричано по-нататък „Tele2“), Ziggo BV и Vodafone Libertel BV (наричано по-нататък „Vodafone“) — три предприятия, които предоставят телефонни номера в Нидерландия, да му предоставят данни за абонатите. Тъй като последните отказват да предоставят на EDA данни за своите абонати, то сезира Autoriteit Consument en Markt (Орган по потребителски и пазарни въпроси, наричан по-нататък „ACM“) в качеството на национален регулаторен орган с искане за уреждане на спора.

4. След становище на Органа на европейските регулатори в областта на електронните съобщения (ОЕРЕС) ACM изисква по-специално Tele2, Ziggo и Vodafone да предоставят на EDA базите данни за своите абонати (име, адрес, пощенски код, местопребиваване, телефонен номер) при справедливи, обективни, икономически целесъобразни и недискриминационни условия, ако EDA поеме задължение да използва тези данни с цел осигуряването на стандартни телефонни справочни услуги на пазара.

5. ACM приема също, че принципът на недопускане на дискриминация не позволява, обратно на становището на нидерландския орган за защита на личните данни, да се прави разграничение в зависимост от това дали молбата за предоставяне на лични данни е отправена от нидерландски доставчик на услуги или от оператор, установен в друга държава членка, и така отхвърля идеята, че било необходимо да се поиска специалното съгласие на нидерландските абонати при въвеждане на данните в чуждестранни стандартни телефонни указатели.

6. При това положение Tele2, Ziggo и Vodafone подават жалба по съдебен ред срещу решенията на ACM пред College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административните спорове в икономическата област).

7. Този съд иска да се установи по-специално дали член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга и по-конкретно принципът на недопускане на дискриминация по смисъла на тази разпоредба позволява в молбата за съгласие да се прави разграничение между молбите за предоставяне на лични данни, отправени от нидерландските доставчици на услуги, и тези, подадени от доставчиците на услуги, установени в другите държави членки на Съюза.

8. Ето защо College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административните спорове в икономическата област) решава да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 25, параграф 2 от Директива[та за универсалната услуга] да се тълкува в смисъл, че под молби следва да се разбира и молбата на предприятие със седалище в друга държава членка, което иска информация с оглед осигуряването на общодостъпни справочни услуги и указатели, които се предлагат в тази държава членка и/или в други държави членки?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос: може ли доставчик, който предоставя телефонни номера и който по силата на национална правна уредба е задължен да иска съгласието на абонатите за включването [на тези данни] в стандартни указатели и стандартни справочни услуги, да прави съгласно принципа за недопускане на дискриминация разграничение при молбата за искане на съгласие в коя държава членка предприятието, което иска информация по смисъла на член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга, предлага указател и справочни услуги?“.

9. В настоящото заключение ще ограничa анализа си до втория въпрос. Всъщност само този въпрос представлява правна трудност, която изисква задълбочено разглеждане, докато отговор на първия въпрос може да се намери в текста на член 5 и член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга.

10. В рамките на моя анализ ще развия основанията, поради които считам, че член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга, както и член 12 от Директива 2002/58/ЕО[3], който трябва задължително да бъде изтъкнат, по принцип не допускат предприятието, до което е отправена молба за предоставяне на личните данни на неговите абонати, когато получава съгласието им, да прави разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат телефонни указатели и/или справочни услуги.

II – **Правна уредба**

A – *Правото на Съюза*

1. Директивата за универсалната услуга

11. Съображение 11 от Директивата за универсалната услуга гласи:

„(11) Информацията в указателите и справочната услуга представляват важно средство за достъп до обществените телефонни услуги и част от задължението за предоставяне на универсална услуга. Потребителите и ползвателите изискват комплексни указатели и справочна услуга за всички регистрирани телефонни абонати и техните номера […]. Директива 97/66/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 г. относно обработката на личните данни и защитата на неприкосновеността на личния живот в телекомуникационния сектор […] гарантира правото на абонатите за защита на личната им сфера по отношение на включването на лични данни в обществените телефонни указатели“.

12. Член 25 от Директивата за универсалната услуга, озаглавен „Телефонни справочни услуги“, предвижда:

„[…]

2. Държавите членки гарантират, че всички предприятия, които предоставят номера на своите абонати, изпълняват всички разумни молби за предоставяне на съответната информация, с оглед осигуряването на справочни услуги и указатели в съгласуван формат и при справедливи, обективни и икономически целесъобразни условия и без дискриминация.

[…]

4. Държавите членки не поддържат регулаторни ограничения, които пречат на крайните потребители в дадена държава членка да имат пряк достъп до справочни услуги в други държави членки чрез гласово повикване или кратко текстово съобщение (SMS), и вземат мерки за осигуряване на този достъп съгласно член 28.

5. Параграфи 1—4 се прилагат в съответствие с изискванията на законодателството на Общността относно защитата на личните данни и на неприкосновеността на личния живот, и по-специално член 12 от [Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации]“.

3 — Директива на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, 2002 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11).

2. Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации

13. Съображения 38 и 39 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации гласят:

„(38) Указателите на абонатите на електронни комуникационни услуги са широко разпространени и публични. Правото на неприкосновеност на личния живот на физически лица и законният интерес на юридически лица изискват абонатите да имат възможност да определят дали техните лични данни да се публикуват в указател и, ако е така, кои от тях да се публикуват. Доставчиците на публични указатели трябва да информират абонатите, които ще бъдат включени в такива указатели, за целите на указателя и за всяко специфично използване, което може да се направи от публичните указатели, по-специално посредством функции за търсене включени в софтуера, такива като функции за обратно търсене, позволяващи на потребителите на указателя да откриват наименование и адрес на абоната на базата само на телефонен номер.

(39) Задължението да се информират абонатите за целта/целите на публичните указатели, в които техните лични данни ще бъдат включени, трябва да се наложи на страните, събиращи данните за такова включване. Когато данните могат да бъдат предадени на една или повече трети страни, абонатът трябва да бъде информиран за тази възможност и за получателя или за категориите възможни получатели. Всяко предаване трябва да бъде предмет на условието, че данните не могат да се използват за други цели, освен за тези, за които са събрани. Ако страната, събираща данните от абонатите или трети страни, на които данните са били предадени, желае да използва данните с допълнителна цел, трябва да се получи подновено съгласие от абоната, или от първата страна, събираща данните или от трета страна, на която данните са били предадени“.

14. Освен това член 12 от тази директива, озаглавен „Указатели на абонати“, предвижда:

„1. Държавите членки следят абонатите да са информирани безплатно и преди да са включени в указателя, относно целта (целите) на отпечатания или електронен указател на абонати, достъпен до широката публика или, който може да се получи чрез справки, в които техните лични данни могат да бъдат включени, и за всяко по-нататъшно използване въз основа на функции за търсене, включени в електронните версии на указателя.

2. Държавите членки следят на абонатите да бъде дадена възможност да определят дали техните лични данни да бъдат включени в публичен указател и, ако е така, кои данни, до степен достатъчна за целите на указателя, както е определено от доставчика на указателя, както и да провери, коригира или оттегли такива данни. Невключването в публичния указател на абонати, проверката, коригирането или оттеглянето на лични данни от него трябва бъде безплатно.

3. Държавите членки могат да изискват за всяка цел на публичен указател, освен тази за търсене на координати на лица на база техните имена и когато е необходимо минимален брой други идентификатори, да бъде поискано допълнително съгласие от абонатите.

[…]“.

Б – *Нидерландското право*

15. В приложимата към фактите по главното производство редакция член 1.1, буква е) от Besluit universele dienstverlening en eindgebruikersbelangen (Наредба за универсалните услуги и интересите на крайните ползватели) предвижда[4]:

„[П]од стандартни справочни услуги се разбират общодостъпни справочни услуги, в които телефонни номера могат да бъдат намерени само с помощта на данни за името във връзка с данни за адреса и номера на жилище, пощенския код или местожителството на абоната“.

16. Член 3.1 от Bude, който транспонира член 25, параграф 2 от Директивата за универсална услуга, гласи следното:

„Всеки доставчик, който предоставя номера на своите абонати, изпълнява всички разумни молби за предоставяне на съответната информация, с оглед осигуряването на общодостъпни справочни услуги и указатели в съгласуван формат и при справедливи, обективни и икономически целесъобразни условия и без дискриминация“.

17. Съгласно член 3.2 от Bude:

„1. Доставчик на общодостъпни телефонни услуги, който преди или при сключването на договор с ползвател иска името и адреса му (улица и номер, пощенски код и община), иска и съгласието му за включването на тези лични данни и на предоставения от доставчика номер във всеки стандартен указател и в данните, използвани във всички стандартни справочни услуги за абонати. Съгласието по предходното изречение се иска поотделно за всички лични данни.

2. Предоставеното съгласие е съответна информация по смисъла на член 3.1.

3. Доставчик на общодостъпни телефонни услуги, който иска и съгласие за включване в телефонен указател, различен от стандартен указател, или в данни за абонати, които не са използвани само за стандартни справочни услуги за абонати, гарантира, че начинът, по който се иска съгласието по параграф 1, и формата, в която то е дадено, са поне еквивалентни на начина, по който първоначалното съгласие по настоящия параграф е поискано и на формата, в която то е дадено“.

III – **Анализ**

18. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество от Съда да се установи дали член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга и по-конкретно принципът на недопускане на дискриминация, на който е направено позоваване, не допуска предприятие, от което е поискано да предостави лични данни на своите абонати, когато получава съгласието им, да прави разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат телефонни указатели и/или справочни услуги.

19. С други думи, когато молбата за предоставяне на съответната информация по член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга е отправена от оператор на телефонни справочни услуги и/или указатели, който предлага услугите си в държава членка, различна от държавата членка, където абонатът пребивава, възможно ли е да се изисква за тази молба предоставянето на специално съгласие на абоната?

4 — Staatsblad 2004, № 203, наричано по-нататък „Bude“.

20. При отговора на този въпрос следва да се прецени не само текстът на член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга, но и този на член 12, параграф 2 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации.

21. Всъщност, макар запитващата юрисдикция да не се позовава на последната разпоредба в рамките на преюдициалния си въпрос, необходимо е тя да бъде изтъкната не само защото става въпрос да ѝ се даде полезен отговор, но и защото съгласно член 25, параграф 5 от Директивата за универсалната услуга параграф 2 от този член се прилага „в съответствие с изискванията на законодателството на Общността относно защитата на личните данни и личната сфера, и по-специално член 12 от Директивата [за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации]“.

22. Първо, припомням, че съгласно член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга държавите членки трябва да гарантират, че всички предприятия, които предоставят на абонати телефонни номера, изпълняват всички разумни молби за предоставяне на съответната информация, с оглед осигуряването на телефонни справочни услуги и указатели при справедливи, обективни, икономически целесъобразни и недискриминационни условия.

23. Налага се констатацията, че законодателят на Съюза не прави никакво разграничение според това дали молбата за предоставяне на съответната информация е отправена от оператор, установен на национална територия или в друга държава членка, като предприятията, които предоставят телефонни номера, са длъжни да изпълняват „*всички* разумни молби за предоставяне на съответната информация“ [5].

24. От друга страна, законодателят изрично уточнява, че условията, при които тези молби следва да бъдат изпълнени, трябва да са „справедливи“ и „недискриминационни“, което непременно предполага, че не може да се прави никаква разлика в третирането в зависимост от това дали молбата е отправена от национален или чуждестранен оператор, освен ако, разбира се, не е надлежно обоснована.

25. Второ, следва да се вземе предвид текстът на член 12 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации, в който изрично се посочват условията и начините, при които личните данни на абонатите, събрани от предприятието, което предоставя телефонните номера, могат да бъдат съобщени с цел публикуването на обществен указател.

26. Съдът е тълкувал тази разпоредба в решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom [6] и това тълкуване според мен позволява да се стигне до отговора, който в случая следва да се даде на запитващата юрисдикция.

27. По това дело на Съда е поставен въпросът в каква степен Deutsche Telekom, отговарящо за предоставянето на универсалната услуга в Германия, е било длъжно, във връзка със създаването на обществен указател, да предостави данните относно абонатите на трети предприятия, а именно на GoYellow GmbH и Telix AG — две конкурентни дружества на германския пазар на телефонни справочни услуги. В случая регулаторният орган задължава Deutsche Telekom да предостави такава информация, включително данните, за които абонатът или неговия доставчик са дали съгласие само за публикуването на такъв указател от Deutsche Telekom.

28. Един от поставените на Съда въпроси е дали за това предаване се изисква от абонатите отново да дадат съгласието си.

5 — Курсивът е мой.

6 — C-543/09, EU:C:2011:279.

29. Съдът отговаря отрицателно на този въпрос, като приема, че предприятието, което предоставя телефонни номера, не е длъжно да изисква ново или специално съгласие на абоната, когато данните на последния са предадени на конкурентен доставчик на телефонен указател с цел публикуването на *сходен* указател. Така Съдът основава анализа си на обстоятелството, че съгласието на абонатите се отнася до целта за публикуване на личните данни, а не до идентичността на доставчика.

30. Интересно е да се възприемат разсъжденията на Съда за целите на моя анализ.

31. На първо място, Съдът основава този извод върху текста и целта на член 12, параграф 2 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации[7]. С оглед на тълкуване съобразно контекста и систематичното място на тази разпоредба Съдът приема, че съгласието на абонатите не се отнася до идентичността на конкретен доставчик на указатели, а *до целта на публикуването на личните данни в обществен указател*. Така Съдът отхвърля тълкуването, че абонатът разполага с „право на избор“ между доставчиците на публични телефонни справочни услуги и/или указатели.

32. В точки 65 и 66 от това решение Съдът постановява следното:

„65. […] [С]лед като предприятието, което е предоставило на абоната телефонен номер, го е информирало за възможността да предаде личните му данни на трето предприятие като Deutsche Telekom с цел публикуването им в публичен указател и след като абонатът се е съгласил с публикуването на тези данни в такъв указател, в случая в указателя на посоченото дружество, предаването на същите данни на друго предприятие, което иска да ги публикува в печатен или електронен публичен указател или да осигури достъп до тях посредством справочна услуга, не трябва отново да зависи от съгласието на абоната, тъй като е гарантирано, че съответните данни няма да бъдат използвани за други цели, освен за тези, за които са събрани с оглед на първото им публикуване. *Всъщност съгласието по смисъла на член 12, параграф 2 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации на надлежно информирания абонат личните му данни да бъдат включени в публичен указател се отнася до целта на публикуването им и поради това обхваща всяко следващо обработване на тези данни от трети предприятия, които извършват дейност на пазара на публичните телефонни справочни услуги и указатели, стига обработването да се извършва със същата цел*[8].

66. Освен това, след като абонатът е дал съгласие за предаването на личните му данни на определено предприятие с оглед включването им в публичния указател на това предприятие, предаването на същите данни на друго предприятие, което иска да ги включи в публичен указател, без абонатът отново да е дал съгласие, не би могло да накърни самата същност на правото на защита на личните данни, закрепено в член 8 от Хартата [на основните права на Европейския съюз]“.

33. На второ място, Съдът се е позовал на ясния и недвусмислен текст на съображение 39 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации[9].

34. Припомням, че в това съображение законодателят на Съюза е посочил следното:

„Задължението да се информират абонатите за целта/целите на публичните указатели, в които техните лични данни ще бъдат включени, трябва да се наложи на страните, събиращи данните за такова включване. Когато данните могат да бъдат предадени на една или повече трети

7 — Решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, т. 61 и 62).

8 — Курсивът е мой.

9 — Решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, т. 63).

страни, абонатът трябва да бъде информиран за тази възможност и за получателя или за категориите възможни получатели. *Всяко предаване трябва да бъде предмет на условието, че данните не могат да се използват за други цели, освен за тези, за които са събрани*. Ако страната, събираща данните от абонатите или трети страни, на които данните са били предадени, желае да *използва данните с допълнителна цел, трябва да се получи подновено съгласие от абоната, или от първата страна, събираща данните или от трета страна, на която данните са били предадени*“ [10].

35. При това положение в точка 63 от решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279) Съдът приема, че предаването на лични данни на абонати на трети лица е допустимо, при положение че „данните не могат да се използват за други цели, освен за тези, за които са събрани“.

36. На трето място, Съдът изтъква изключението от този принцип, посочено специално в член 12, параграф 3 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации.

37. Съгласно тази разпоредба „[д]ържавите членки могат да изискват за всяка цел на публичен указател, освен тази за търсене на координати на лица на база техните имена и когато е необходимо минимален брой други идентификатори, да бъде поискано допълнително съгласие от абонатите“.

38. Според Съда получаването на ново съгласие на абоната следователно е предвидено, „[а]ко страната, събираща данните от абонатите или трети страни, на които данните са били предадени, желае да използва данните с допълнителна цел“ [11].

39. Макар решение Deutsche Telekom да се отнася до чисто вътрешно положение, считам, че постановеното от Съда в това решение трябва по аналогия да се приложи към трансгранично положение като разглежданото.

40. Всъщност не намирам никаква особена причина, обосноваваща разлика в третирането според това дали операторът е установен на национална територия или в друга държава членка, от момента, в който този оператор събира личните данни на абонатите за цели, които са напълно еднакви с тези, за които те са събрани с оглед на тяхното първо публикуване. Всъщност, независимо от неговото място на установяване в Съюза, той предлага телефонни указатели и/или справочни услуги в рамките на широко хармонизирана уредба, позволяваща да се гарантира спазването на изискванията в областта на защитата на личните данни на абонатите, вследствие по-специално и много ясно от член 25, параграф 5 от Директивата за универсалната услуга и от член 12 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации.

10 — Курсивът е мой.

11 — Решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, т. 64).

41. При липса на подобна обосновка, основана на защитата на личните данни на абонатите, подобна разлика в третирането би довела до създаване на пряка дискриминация на основание гражданство между операторите, които упражняват дейността си в същия сектор. Това би представлявало сериозно нарушение на общ принцип на правото на Съюза [12] и би възпрепятствало принципа на свободното предоставяне на услуги [13], гарантиран в член 56 ДФЕС [14].

42. Освен това става въпрос да се гарантира пълното осъществяване на целите в рамките на Директивата за универсалната услуга. В член 25 от тази директива законодателят на Съюза не крие амбицията си да постигне гарантиране на телефонни справочни услуги, които не са вече само национални, но действително трансгранични, и то с цел да се осигури в съответствие с член 28, параграф 1, буква б) от посочената директива достъпът на всички крайни потребители до всички номера, предоставени в рамките на Съюза.

43. Всъщност, макар член 25, параграф 2 от тази директива да трябва да позволява на операторите на телефонни справочни услуги да получат достъп до личните данни на чуждестранните абонати, член 25, параграф 4 от тази директива трябва, от своя страна, да позволява на крайните потребители да получат достъп до телефонни справочни услуги в друга държава членка. Както първата разпоредба, така и втората разпоредба образуват по този начин едно цяло, което трябва да позволи да се гарантира ефективен достъп на всички крайни ползватели до всички номера в Съюза.

44. Ето защо с оглед на тези съображения съм убеден, от една страна, че различно третиране на молбата за предоставяне на съответната информация, когато тя е отправена от оператор, установен в държава членка, различна от държавата членка, в която абонатът пребивава, не е съвместимо с текста на член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга и с член 12, параграф 2 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации, когато операторът събира личните данни на абонатите за цели, които са напълно еднакви с тези, за които те са събирани с оглед на първото им публикуване.

45. При тези условия предприятие като Tele2, до което е отправена молба за предоставяне на съответна информация, не може следователно да изисква отделно и специално съгласие на абоната, нито дори да променя това съгласие, както предлага Vodafone, в зависимост от различните държави членки на Съюза.

46. За разлика от това при сключването на договора за абонамент това предприятие трябва да се увери в съответствие с разпоредбите на член 12, параграф 1 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации в светлината на съображения 38 и 39 от посочената директива, че абонатът получава ясна и точна информация по отношение на целта и различните аспекти на обработката на неговите лични данни, и по-специално на възможността последните да бъдат предоставени на доставчик на телефонни указатели и/или справочни услуги, който предлага своите услуги в държава членка, различна от тази, в която абонатът пребивава.

12 — Принципът на недопускане на дискриминация се съдържа в член 21, параграф 2 от Хартата на основните права, който предвижда, че в областта на прилагане на Договорите се забранява всяка форма на дискриминация, основана на гражданството.

13 — Противно на твърденията на Vodafone, предлагането на телефонни указатели и/или справочни услуги очевидно попада в приложното поле на разпоредбите от Договора, които гарантират свободното предоставяне на услуги.

14 — От постоянната практика на Съда е видно, че член 56 ДФЕС изисква премахването по отношение на доставчика на услуги на всяка дискриминация, основана на неговото гражданство (решение от 17 декември 2015 г., X-Steuerberatungsgesellschaft, C-342/14, EU:C:2015:827, т. 48 и цитираната съдебна практика).

47. От друга страна, като се има предвид по-специално възприетото от Съда тълкуване на посочените разпоредби в решение от 5 май 2011 г., Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279), ясно е, че разлика в третирането на молбата за предоставяне на съответната информация според това дали тя е отправена от национален или от чуждестранен оператор, може да бъде обоснована само в хипотезата, в която съответните данни са предназначени да бъдат използвани за различни цели, по-специално когато този оператор предлага услуга обратно търсене на идентичността от телефонния номер.

48. В настоящото дело и въз основа на информацията в интернет сайта на EDA изглежда същото наистина предлага тази услуга. При тези условия, когато съответните данни действително са предназначени да бъдат използвани за цели, различни от тези, за които са били събрани с оглед на първото им публикуване, според мен Tele2 може с пълно основание да поиска специалното съгласие на абонатите за такава обработка на техните данни.

49. С оглед на всички тези съображения смятам, че член 25, параграф 2 от Директивата за универсалната услуга и член 12 от Директивата за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат предприятието, до което е отправена молба за предоставяне на личните данни на неговите абонати, когато получава съгласието им, да прави разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат телефонни указатели и/или справочни услуги, доколкото тези данни са предназначени да бъдат използвани за цели, еднакви с тези, за които те са били събирани с оглед на първото им публикуване.

50. При това положение предприятието трябва да се увери при сключване на договора за абонамент, че абонатът получава ясна и точна информация, що се отнася до различните аспекти на обработката на неговите данни, и по-специално до предоставянето им с цел тяхното публикуване в телефонен указател или с цел използването им за телефонни справочни услуги в държава членка, различна от тази, в която абонатът пребивава.

IV – **Заключение**

51. В светлината на гореизложените съображения предлагам на Съда да отговори на втория въпрос на College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административните спорове в икономическата област, Нидерландия) следното:

„Член 25, параграф 2 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г., и член 12 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации), изменена с Директива 2009/136, следва да се тълкуват в смисъл, че не допускат предприятието, до което е отправена молба за предоставяне на личните данни на неговите абонати, когато получава съгласието им, да прави разграничение в зависимост от държавата членка, в която се предлагат телефонни указатели и/или справочни услуги, доколкото тези данни са предназначени да бъдат използвани за цели, еднакви с тези, за които те са били събирани с оглед на първото им публикуване.

При това положение предприятието трябва да се увери при сключване на договора за абонамент, че абонатът получава ясна и точна информация, що се отнася до различните аспекти на обработката на неговите данни, и по-специално до предоставянето им с цел тяхното публикуване в телефонен указател или с цел използването им за телефонни справочни услуги в държава членка, различна от тази, в която абонатът пребивава“.